

ה' אס עיר ונכר סיפין אח ריני אס כשניכר ולאכ פ"א מחיים דרך נקב קטן (לפי פ' רש"י)

בין דתעפה רובו יש להקל לענין איסור אביה אפי' נראה ש"צא מן העצם לתוך כיון שחזר להתרפא ואם ערוב שלם בלא שום נקב וריעותא י"ש להתייר האבר מחשש אפי' גם בלא נקשר כלל ואם האבר דבר חשיב והוא הפסד לעני יבדוהו ישתדל האבר בעובדו כד"ל אפי' לא נקשר כלל אם הוא רק ספק אם יצא לתוך הידי דאוסרין האבר אין דאזר רק ספקים שנשכר יתלוא וקצת מהבשר המחובר למעלה מספקים השכר וא"צ להשדך כל האבר אלא במקום שידוע מנהג לאסור הידי דיש ספק אולי נשכר לאחיש"ש להקל לענין אבר הפרוש בכל נוני עמש"ל ס"י נ"ב סקב"ג יסקב"ד בביאור דיעים אלו ואם נשמש האבר במקום שא"ב מרפית אלא דמים האבר אסור אם עובדו י"ש

שק"י כביא כמה דריות לזה מהל דסיס"י פ' ורדנ"ו ופ"א אכל מלחי דמחש' פ"ד דחולין סיפ"י י"ג שביא"ג ג"כ דברי הגב"ד שנסתפק בדין נחשבל וכו' וז"ל דק מה שנסתפק בל' להקל מלחד שהאסור של האבר שאלו לחין אינו אלא מדרבנן משום מלח פרים כולי האי לא נזכר דבשלמא א"ל אלא דשכר דשכר קודם שחיסה לאסור משום נכר כשדה טרפה או אסור א"ס נחשבל וכו' אכל הכא שזינו אלא מדרבנן ל"ג ולא כ' כסא"ק דאסור למלחא עם נכר אלא לכתלה ולא לאסור בדיעבד וכו' רש"י ג"כ שנסבד וכו' אף שאסור האבר משום מלח פריכה מ"מ כדעבד אינו אוסר א"ס נלל או נמלח או נחבל עם אותו אבר דלא כמהר"ם (הב"ח) ש"כ וכו' דזה לימא אלא אפי' בודאי י"א לחין מקלין וכן ראיתי בפסיק חוק מורה היראה בילדו ואלו א"ל עמל ע"י שייכט השם לסבדא זו וכו' ומהר"א דמסיק בנלל ונחבל ס"ס בנמלח עמו כיון דהוא איסור דנוק וגם ס"ל דגם במלחה בעי' ס' י"א ס"י בקליפה ובאיסור דבין חגי' וכו' מ"מ בל' דמפרישית פב"ל וזה דלא כהג"ו דמחלק בין מלחה לביטול ועב"פ לדינא מחיק להקל גם בכ"ל וכו' בבב"א ס"י ג"כ סק"ד והביא שפ"פ גם בכה"ג אכל ככר הכא"ז לעיל סק"ח מחש' פ"י שהביא דהוא איסור גמור מדרבנן ולא חומרא בעלמא וע"פ שר דגם כוא' ס' י"ג רוב ימיו להתיר חס נחבל האבר עם העוף ואח"ז חזר בו והעלה לאסור ומה שפיער הביא שראה כמה גדולים שזכרו לאחר ביטול רק לחזק האבר ע"ז הביט דבין דמחבל ולא הרגיש שהלדול בעדותו ח' ח"כ בע"כ ס' שבי"ח אוסו וזו סימך גמור הוא ולא ידעתי למה לזו לחתכו כלל ואפי' דלא בקיזין בחיפ"י כשר זהו לענין טרפית גמור אכל לענין איסור זה שאלו מדרבנן פסיקא דלא חמרי' כן כיון דחייבן דהוא מחוזה מכל הגדרים ואפשר דהם החמירו וס"ל דגם כזה לא סמרי' אדפי' כשר ית"מ לא אסרו התעורבות כיון דסד"ר ואף דהוא סמרי' מ"מ די' לאסור האבר עלמא ולא התעורבות ועוד דבע"כ לא ס' האבר תולול דפשיטא דהיי מרגישין בו אלא חזר ונקשר וכו' יש להסיר אפי' האבר ענזי כיון דמעלה ארוכה בחולין קד"ו פ"ב דפד"ך ח' דמעלין ארוכה אפי' עורא לא ליעזי וכו' משמע דהוי ככהמה עלמה דלינה מקב"ט בחי' ולכן השח"ס מסרם לעזי וכו' כרמ"ס פ"ה מח"א ופ"א ס' ס"ב ואפשר דהחמירי' הסירו רק בכה"ג ומ"מ אסרו האבר עלמא דהפסד מועט הוא כפסד ובת"מ כלל פ"ז דין ח' א"י כ' וז"ל ויש להשליך האבר בכל ענין אף אם עיבדו מלחא שאל"כ אינו מיקרי' חפ"י כשר כמ"ס לקמן פב"ל אף דמ"מ י"ל דככה"ג אין לאסור התעורבות וזהו ג"כ ד' המ"ב שהבאתי לעיל אלא דהוא מיירי בנקשר קלח ומלחתי דמחש' שס"ל ימזכר נכח עור דהיי דאסור התעורבות וזהו ג"כ ד' המ"ב שהבאתי לעיל אלא דהוא מיירי בנקשר קלח ומלחתי חס נמך לבין וזה לבין כיון שבי"ח אוסו אין האבר אסור מעט שאלו י"א מ"ז"ס דכר כחבתי לעיל דאבר שנסבד ואלו לחין אינו אסור אלא מדרבנן מחמת פרישה לכן אין מחמירין בו מעט שאלו י"א מחיים א"כ י"א בידאי' ודלא כמו שראיתי מורים סופים בזה ואיסורים האבר לעולם מזה חומרא דרש"י פב"ל וזהו נר' ד' הדין שהבאתי וכו' ב"ל דגם המ"מ מידה להקל היכי דפי"ב ש"ס מחב"ב בלא שום רישיתא י"א החמיר אלא בדאיכא קלח נקב או רישיתא אלא שנוכח"ר אכל מדשים ה"ח דאל"כ נחשי' כמ"ס לקמן י"ס דין ח' במקום שמעריך גם העוף כ' וז"ל ואפי' דמדינא הי' כשר א"ס עיבדו מלחא שאל"כ אסור דא"כ שוכח"ר אימתי מיקרי' חפ"י כשר או ש"ס לחוש שאלו י"א מעולט דרך נקב קטן והוא טרפה לדעת רש"י וכמ"ס ע"כ נהגו להעריך אף בבב"א ד"אין ש"ס רישותא בעי"ב פב"ל א"כ מחמת דהיי לענין האבר אכל אינו מוכרח ולכן נראה דא"ס העורב ש"ס בלא שום נקב ובלא ש"ס רישיתא ודקבין ומסמום יש להסיר גם האבר כדעת דמח"א וגם אין הכרח מהמ"מ להחמיר ומ"ס הל"ס ס"י"א ס"א סק"א להביא מהס"ך סק"ד ובלא נקשר גם בדליכא שום רישותא בעי"ב יש לאסור האבר ודלא כמח"א סק"ז ופס"ד סק"י ש"ד להקל א"ס האבר דבר חשיב ככר הבאתי מהדמח"א שנסק להדיא להקל אפי' כספ"ך י"א לחין והייט בדאיכא נקב בעי"ב ומכ"ס דיש להקל בעי"ב ש"ס למח"י גם א"ס אין האבר ר"ח וא"ס י"ס נקב בעי"ב אלא דמ"מ עיבדו כייט נראה דא"ס האבר דבר חשיב ויש הפסד לעי' יבדוהו י"ס למח"ך פ"ד דמח"א ילה"ל דגם המ"מ החמיר רק מדר חומרא בעלמא וכ"כ מח"ס ויש להשליך האבר וכו' משמע דהיי רק מדר חומרא כמח"ל ס' מ"ו סק"ז כה"ג י"ס כשרי' עיזר מ"מ ס' ר"ב פסק כהמח"א ודלא כהל"ס ואף שטעמו אינו נכון מ"מ לדינא ב"ל כן וא"ס אין האבר ר"ח יש להחמיר לאסור גוף האבר ומ"מ גם היכי דאוסרין האבר אין לאסור רק מחמיר שנסבד והלאה יקלח מבשר החמובר למעלה מחמיר האבר ודלא כמ"ס הל"ס להחמיר בלחין האבר ר"ח לאסור כל האבר עפ"י הכה"י מהמשנה לזין דמ"א ב"ח וכו' בבל"י נשמו וככר השיב עליו כמ"מ שכתב"י שדמו הל"ס דלחין שום משמעות לז"ט ומ"ס סמ"א להשליך האבר הייט מחיק הנשכר ונקשר אבר מדולול ומ"ס הכה"י שכן המנהג סעיד הוא דהמנהג להיפך וכו' כמס"ד ס' ר"ב סק"ב ומלחתי בנחמ"ר ס' ר"ב שביא"ג נסר דאכין ס' רס"ב ש"י ששליך כל האבר טולו וכן בנשכר הנק' כתב שחוק וזכור האבר הנשכר ולדינא כ' דמח"א נהר' ופשיט' ובמקום שנהגו להקל אין להחמיר ואח"י שפחמ"ג העיר דבמדינתו מקילים אין להחמיר כזה וע"פ שפ"ד ס' זה סק"כ ש"י בעלמא דמ"מ בדבר מיעט י"ס להשליך כל האבר ואיני שאל מהנה רק למחמיר בעלמא כ"כ ולעיקר דהוא חומרא דאחי' לזי' קילא דאיכא משום כל חסדית כיון שז"ל ר' איסור ומלחל אדם אין מאכילי' לבהמה כדל"י בנעטות כ' ועמ"א ס' קע"א אף לפת"ס בול"א ח"ג אות מ' כמ"ס פתח עינים דמדתק' הש"ס קסברו משמע דלא קי"ל כן (ובדכ"ד כ"ה כמ"ס סיפ"א מהמחמיר כמ"ס סמ"ג וע"פ בחום שפח"ס פ"א ע"א דיה קסבר ר"י וע' בנ"ח ש"ס מ"מ ח"ב ס' פ"ב שלא הביא מזה והפיר מחולין ו' ע"כ לקחן לאדם ונחל' לבהמה ומבילה כ"א עשתה הכלבים וכו' ומחש' יבמות ס"ו ב' ד"ה דקטיני פ"ס ופ"ב תוס' כ"מ ז' ע"א דיה והדעות) א"כ א"ס ועב"פ במדינתו י"ס להקל וז"ל הל"ס הא"כ חש' שמוטה הוא טעם דחוק ורחיק להוצי' חומרא על חומרא ולכן גם בלחין נקשר כדעת הס"ך סק"ד וגם בעובדו אין להקל אלא בעי"ב ש"ס למח"י וכבר נמכר להקל בעי"ב ש"ס גם בלא נקשר וגם בדאיכא נקב אלא שנוכח"ר י"ס להקל בכה"ג כ"כ שפחמ"א דגם בלא נקשר כלל י"ס להקל בכה"ג א"כ נקשר שפשיט' דאיכא נמי ד' הכ"ח וסייעתו י"ס להקל גם בלא הפסד וכבר כמח"ס

